

Dedicated In Memory of
הרב שלמה יעקב בן
יהודה ארי' זצ"ל
נפ' כ"ו אלול * תשע"ז
By the Davis Family
Chicago, Illinois

son was supposed to have died two years ago.”

The family members sat back in shock. “He is correct!” they exclaimed with great admiration. “Two years ago, our son faced a life-threatening illness. Doctors had no cure and he was literally at death’s doorstep when, at the last moment, he miraculously recovered. Clearly, he was granted another two years of life to allow him to do *teshuvah* and begin keeping the *mitzvos!*”

אשר בחר בנביאים טובים ... תורת צבי על הפטרות

שוש אישיש בה' תגל נפשי באלקי ... (ישעי' סא-י)
In the final *Haftorah* of the שבועה ד'נחמא which is read on *Parshas Nitzavim*, an incredible sense of anticipation is felt through the words of *Yeshaya HaNavi*. The forlorn tone of the previous prophecies is gone and is replaced with a palpable sense of hopefulness and excitement.

Interestingly, in describing the excitement, the *Navi* uses the words “*I will rejoice intensely*,” however, he then switches his wording and exclaims, “תגל נפשי באלקי” - “*my soul will exult with my G-d.*” With each word in the *Torah* being so carefully considered and heavily weighed, why are there two words used to describe the same emotion?

R’ Yitzchok Zev Soloveitchik ז”ל (Brisker Rav) explains that when the *Torah* employs the Name “*Hashem*,” it symbolizes His attribute of compassion (מידת הרחמים), but if the Almighty is referred to as “*Elokim*,” this implies that His awesome attribute of judgment (מידת הדין) is kindled.

הבן יקיר לי אפרים אם ילד שעשועים (ירמי' לא-ט)
The *Torah* portions which we read on the two days of *Rosh Hashana* seem to contain differing themes which conflict with each other. On the first day of *Rosh Hashana*, we read the portion from the *Torah* about the miraculous birth of *Yitzchock Avinu*, who was conceived and born even though his mother Sarah was infertile. The *Haftorah* for this day relates the story of the barren Chana and the birth of *Shmuel HaNavi*. On the second day, the famous account of the *Akeida* is read, while in the *Haftorah*, *Yirmiyahu HaNavi* speaks of *Hashem's* everlasting love for His people, the future ingathering of exiles, and *Rachel Imeinu's* heartfelt plea. Sarah, Rachel and Chana were all infertile, and according to the *Medrash* they all gave birth on *Rosh Hashana*.

Yirmiyahu lovingly exclaimed, “*Is Ephraim (Bnei Yisroel) not My beloved son? Is he not a precious child, that whenever I speak of him, I recall him even more?*” While it might almost sound like an attempt to “bribe” *Hashem*, this theme of trying to induce *Hashem* to remember His children in a positive light is a central theme of the *Rosh Hashana Tefillos*. Does *Hashem* ever violate laws that He Himself has enacted? Can *Hashem* really be convinced to show favor to one other than what He had already decided upon?

While the first *Tefillos* were established by the *Avos*

נמשל: During *Nesaneh Tokef*, we recite the powerful words, “*Who will die at his predestined time and who before his time.*” We cannot fathom the ways of the Almighty and when a tragedy occurs, we are quick to point fingers. But in truth, we have no idea what the correct reckoning is up in Heaven. Only *Hashem* does. All we can do, is do *teshuvah* and *daven* that *Hashem* shall accept our pleas and grant us a life of happiness and health. More than that, we cannot do!

אשר בחר בנביאים טובים ... תורת צבי על הפטרות

R’ Shloime Kluger ז”ל adds that the root of the two words “שוש אישיש” is “*Sasson*” which denotes a joyfulness that is outwardly and visibly displayed, whereas the root for the words “תגל נפשי באלקי” is “*Gilah*” which signifies an introverted and deeper feeling of exultation, with little or no expressive happiness visibly apparent.

Even in times of joy one must remember that he is a servant of *Hashem* and must serve Him accordingly. Just like a servant who services the King is both exulted and terrified at the privilege accorded him, Jews must “balance” *Hashem's* attributes of דין and רחמים. While knowing that *Hashem's* compassion is kindled towards him, he must utilize the “*Sasson*” to display his joy at serving *Hashem* openly, yet, he must not forget that *Hashem's* judgment can be pointed at him too and he must therefore maintain the “*Gila*” aspect as well and channel his fear at disappointing his creator to a deep sense of accomplishment.

(Patriarchs), the *Gemara* elaborates on many fundamental laws pertaining to prayer from the story of Chana and established from it many *Halachos* as a result. In Chana’s *Tefillah* she forcefully asked *Hashem* for a child and although it was audacious and unprecedented, it was precisely her daring nature that placed her *Tefillah* at the epicenter of the Jewish definition of prayer.

Chana understood that the primary essence of prayer is not only giving thanks to *Hashem* or negotiating our needs and desires through the currency of good behavior. *Tefillah* is the act of begging the Creator of the World for a pardon or at least a lighter sentence after a guilty verdict was already passed, and it is the only light at the end of the dark tunnel.

On *Rosh Hashana* we beseech *Hashem* to inscribe us into His book of life, however, not everyone merits a good inscription. Therefore, *Hashem* gave us the incredibly powerful tool that can affect His decision of *Tefillah* and we are expected to utilize it to the fullest.

The lesson of the two *Haftoros* is to remember that *Hashem* graciously offers us the consolation that even if we lack the necessary conduct to merit a favorable judgment for the coming year, *Hashem* will treat us kindly with compassion and gives us many chances to overturn His verdict. But remember - it is completely up to us.

יושב על כסא רחמים, ובאותו השעה מתחיל הקב"ה לדון את בני ישראל על פי מדת הרחמים ולא במדת הדין, ומעתה אנו בטוחים שידום עלינו הקב"ה כרחם אב על בנים ויציא כאור משפטינו איום קדוש.

התוקע בשופר פניו אדומות ומאדות ולבנו נשבר, וישאל השואל, מהו הסגולה המיוחדת והכה האדיר שיש לתקיעת השופר שבכה זה מתרצה ומתפייס הקב"ה על עמי בית ישראל, ואי אפשר לומר שזו רק מפני שהוא מצוה שבנ"י מקיימים אותה ככל משפטה וחוקתה, שחלאל ישנם עוד הרבה מצוות שאנו מקיימים אותה על כל פרטיה ודקדוקיה, ואעפ"כ לא מצאנו שעל ידי המצוות האלו יודעים ישראל לרצות את בוראם, ואם כן צריכים אנו לעמוד על טיבה וסגולתה של האי מצווה רבה.

אך הרה"ק בעל ה'בני יששכר' זי"ע (במאמרי חודש תשרי מאמר ג - יום תרועה, דרוש ד) כבר עמד על המדוכה הזאת, וכתב שעיקר החשיבות של תקיעת שופר הוא משום שבמצווה זו ניכר ביותר החלוק הגדול והמעלה היתירה של בני ישראל על פני אומות העולם, ובזמן שמתגלה ונראה לעין כל צדקת הוי"פ והקו של בני ישראל, מתמלא הקב"ה רחמים עליהם ועובר מכסא הדין לכסא רחמים.

את דבריו הקדושים יסד על פי דברי בעל 'חובות הלבבות' (שער י - שער אהבת ה' פרק ז), שמלמד אותנו להבחין ולהכיד מי המה האנשים אשר ידאים את הקב"ה באמת, ובתוך דבריו הוא נותן סימן לנו מובהק: "תראה צורתם שעלה עליהם האור, ואם תעמוד על הלבבות - תראה לבבות נשברים לאלקים". הווי אומר, שפני הצדיקים אדומים ומאירים באור יקרות וקדושה עילאה מחמת תשוקתם ליצרים ובוראם, אבל בתוך תוכם לינם שבור כורס הנשבר מפרח הש"ת ומחדר גאווה, ועל אשר אינם יוצאים ידי חובתם בעבודתו ית"ש ומצוותיו.

זהו אם כן הסימן המובהק בין בני ישראל לאומות העולם, כי האיש ישראל, הגם שהוא טרוד בכל עת לקיים את מצוות הבורא יתברך שמו, וקדושת המצוות ניכרת ומאירה על פניו תמיד, אבל עדיין יש לו לב נשבר שמא לא יצא ידי"ת, משא"כ הגוי, שהוא מלא בחטאים עיונות ופשעים וירדף תמיד אחר תאוות ליבו, אבל כאשר הוא כבר עושה איזה מצווה, כגון צדקה, מיד רם לבבו בקרבו וכבר מרגיש שהקבה מחויב בשבילו. עניין זה ניכר ביותר על ידי השופר, ועל כן זהו הדבר אשר מעורר הרחמים על בני ישראל וגורם שבני ישראל יוכלו להתהלך תמיד באור השי"ת, וכהמשך הלשון ב'בני יששכר': "זהנה הסימן הזה רמזו ב'תרועה', כי התרועה הוא הברה מהבל דלב קולות נשברים, יורה על 'לב נשבר', ופני התוקע מתאדם (עיין בכוונות האד"י הק', כוונת הארת פני התוקע), והווי שאחז"ל: "יודעים לרצות את בוראם בתרועה", שעל ידי רמיזת 'התרועה', מרמזים ל'בוראם', ראה נא מה בינינו לאומות, וסימנינו סימן התרועה כמו שאמר ההוא חסיד, תראה פניהם שעלה עליהם האור דמיון פני התוקע, וכשתעמוד על הלבבות תראה לבבות נשברות לאלקים דמיון תנועת התרועה מהבל דלב, וזהו ה' באור פניך יחלכון, הבן כי קצרת!".

מאת הרב שלום פערל שליט"א מגיד משרים בק"ס בית שמש

אתם נצבים היום כולכם לפני ה' אלוהיכם ראשיכם שבטיכם וקנינים ושוטריכם כל איש ישראל וגו' (כט-ט)

למימד 'לשבטיכם', הא כתיב אחר כך 'כל איש ישראל', אלא עדדיין יש להקשות, דהוה ליה למימד 'ראשי שבטיכם', וראיתי בשם מהרצ"א איסדלך (בעל ה'תורות הדשן'), דמה דאמר 'ראשיכם שבטיכם' הוה ליה כאילו אמר 'ראשיכם שהם שבטיכם' משום ששנשיא הדוד הוא ככל הדוד', וכמו שכתב רש"י בפרשת חוקת על הכתוב 'וישלח ישראל מלאכים'-ו'במקום אחר תולה השליחות במשה, שנאמר 'ואשלח מלאכים ממדבר קדמות', וכן 'וישלח משה מלאכים מקרש אל מלך אדום', וביפתח הוא אומר 'וישלח ישראל מלאכים אל מלך אדום', הכתובים חללו צריכים זה לזה, זה נועל וזה פותח, שמשא הוא ישראל וישראל הם משה, לומר לך שנשיא הדוד הוא ככל הדוד, כי הנשיא הוא הכל. ולי נראה, שזה על דרך שפירשתי את הכתוב בפרשת דברים 'ואקה את ראשי שבטיכם אנשים חכמים וידועים, ואתן אותם ראשים עליכם', דמשמע שישראל בחרו לדם מביניהם אנשים, ואחר כך הסכים משה עצמום שיהיו ראשים עליהם, ועל כן אמר כאן 'ראשיכם' דפידושו **שאתם בידרתם אותם לראשים עליכם**, וכאילו אמר הראשים אשר בידרתם לשבטיכם".
וב'גור אדיה' (למהר"ל מפראג, אות ה') כתב, 'ראשיכם לשבטיכם, דאין לומר

כ אלקים אמת אתה יודע ועד, כי כל כוונתי רק לעשות רצונך בלבב שלם!
כך האריך החוזה הקדוש בדיבורם הללו שעה ארוכה, ודרב הגדול שהתחבא תחת המיטה שומע כל זאת ולבו נשפך בקדבו, מעניינו זלגו דמעות רבות ללא הרף, ובמסתרים תבכה נפשו, כאשר הוהל אף הוא בינו לבין עצמו לערוך חשבון נפשו... פתאום גילה בעצמו חסרונות רבים... כאשר דררה לעצמו שאם החוזה הקדוש שכל צדיקי הדור רועדים ממנו מדבר על עצמו כחוטא ופושע, מה אענה אני ההדיוט... הוא שקע בדרהורי תשובה נוראים וככה שם חדש תחת מיטת קדשו של הצדיק בבכיות נוראות מאין הפגות, עד שלאחר אותה תשובה נוראה נפל והתעלף על הארץ! קול החבטה נשמע היטב, והדבי קרא תיכף לגבאים, שהוציאוהו ממחבואו, עוררהו מעלפנו, והשיבו אליו את חיותו. או אן, הבין דרב היטב מדוע שלא אותו הבאדיט'שובער אל החוזה, בחצר הקודש בלובלין הבין, שכנראה בהשגת מדרגות במתיקות דבקות אלקות לא די, והתניק הנכון לנפש בתכלית הזיכור הוא בהכרת האדם את חסרונותיו דייקא, להתהלך בשפלות ובעונות גדולה, ולחקור ולחפש תמיד בדרך הנפש, מה נצרך הוא עוד לתקן בעולמו!

מלך ממלט מרעה לידעי תרועה, לא באנו בסיפור מעשה זה, אלא בכדי שנבין

מעט את גודל החרדה והדיאה שתקפה על הצדיקים והקדושים בעת אשר ניגשו לתקוע בשופר, והאמת הוא, שבשעה הנעלית הזאת, אין לך אדם מישראל, ואפילו הפשוט שבהם, שלא ידגיש בנפשו איזה התעוררות בחיל ורעדה, אבל על אחת כמה וכמה אלו הצדיקים והקדושים, שכמעט ולא פרחו נשמתם בעת הזאת כשבאו לערוך את העבודה הנשגבה של תקיעת שופר. ולעולם צריכים אנו להבין מהו כל הרעש והבהלה שעושים ישראל בשעה שהולכים לתקוע בשופר, משום מה לא מצאנו בשאר כל המצוות שיעשו אותם מתוך אימה וחרדה גדולה כל כך כמו בתקיעת שופר. אלא יתבאר עניינו על פי הידוע לנו מפי ספרים וסופרים, שבתקיעת השופר ישנם ב' חלקים בקיום המצווה, קודם כל יש את החלק של מעשה המצווה, דהיינו עצם פעולת התקיעה כפי שציוונו הבורא יתברך שמו לתקוע בקול שופר, ולהשמיע עמה מאה קולות כמו שקבעו לנו חכמינו זכרונם לברכה.

אך מלבד זה ישנו עוד עניין, שהוא החלק הפנימי של מצוות תקיעת שופר, שהוא בראש השנה יושב הקב"ה על כסא דין וסוקד בסקידה אחת את כל באי העולם, ובודק ובוחר בגנני נסתרות ובמעמקי חדרי הלב, ובאותו הזמן ספרי חיים וספרי מתים פתוחים מלפניו, ומי לא נפחד כהיום הזה, שדרי דלב יודע את מרת נפשו ומכיד בחטאים העיונות והפשעים שנכשל בהם במשך השנה, וקים החשש, שאם יניחו את כל מעשיו על מאוני הצדק וישפטו אותו על פי מידת הדין, מי יודע איזה פסק דין ייצא מלפניו, והלא אין עצה ואין תבונה כנגד ה', כי גם אם יסתר איש במסתרים ידאנו שם ה', כי מלוא כל הארץ כבודו. אבל בשעה שבני ישראל תוקעים בשופר והקול בוקע רקיעים ועולה למעלה למעלה, אז עומד הקב"ה מכסא הדין

לקחי חיים ודברי התעוררות נסדרו עפ"י פרשיות השבוע מאוצרותינו של המגיד

תב רש"י, "מלמד שכינסם משה לפני הקב"ה ביום מותו (שילכן הוכיז 'היום', כלומר, שהוא מוכרח להכניסם בברית' **היום**, כיון שהוא 'יום מותו' ואם לא עכשיו אימתי") כדי להכניסם בברית (ואי'), מנא ליה הא, דילמא לא כינסם, אלא כאו"א עמד בחנייה שלו והוא עמד באמצע וי'ל, ידידע שכנסם ממה דכתיב 'נצבים'-לשון נפעל, כי כל נפעל מקבל את הפעולה מאחר, **גור אדיה** אות ד'-אי נמי וכו'), ועוד קשה, למה ליה לשבת 'כדי להכניסם בברית', דריי כתיב הכי בהרדיא בקרא, וי'ל דקושיה אחת ממשבת התרתה, דמה שפירש 'כדי להכניסם בברית' הוא כדי להוכיח שכינסם, דדרי אין כריתות ברית אלא דרך העברה וכדלקמן [ע' רש"י "לעברך בברית, דרך העברה, כך היו כורתי בריתות עושין מחיצה מכאן ומחיצה מכאן ועוברים בינתיים!"] ואי', מדכתיב בקרא שהכניסם בברית ממילא מוכח שעקרם ממקומם וכנסם יחד כדי להעבידם בברית [נשפתי חכמים א!], ראשיכם שבטיכם, ראשיכם לשבטיכם, וקנינים ושוטריכם, החשוב חשוב קודם ואו"כ 'כל איש ישראל...', וב'דברי דוד' (לבעל הט"ו) פירש את דבריו, "ראשיכם שבטיכם, פירש רש"י 'ראשיכם לשבטיכם', דאין לומר ש'ראשיכם' לחוד ו'שבטיכם' לחוד, דא"כ למה ליה

בּחצוצרות וקול שופר הריעו לפני המלך ה' ... (תהלים צה-1)

When the Bolshevik Revolution overtook the Russian landscape, one of the primary objectives of the ruling Communist party was to dismantle the practice of religion, particularly the Jewish religion. To that end, many decrees were issued against the practice and observance of Judaism, and many Jews were forced to flee their homes or professional practice in secret. Moscow, which had recently become the capital city of the U.S.S.R., forbade Jews to reside within its limits and only certain worker permits were issued to Jews in special cases.

The Chief Rabbi of Moscow for many years had been the renowned **R’ Chaim Berlin זt”l**. With the advent of these new decrees, life in Moscow for a Jew became untenable. As the thousands of Muscovite Jews fled the city, the Chief Rabbi felt it was his duty to remain behind determined to see that every last Jew found a place to resettle. As *Rosh Hashana* approached, only a few dozen Jews were left in the entire city. One of the remaining members produced a *shofar*, the only one left in the city of Moscow, and was preparing to blow it on the holy day. To his horror and dismay, however, he noticed a long crack along the length of the *shofar* which invalidated it. *Yom Tov* would soon be upon them and there was no time to procure a second *shofar*. R’ Chaim and the remaining Jews of Moscow realized that this would likely be the first time in their lives that they would be unable to perform the *mitzvah* of *Tekias Shofar on Rosh Hashana*.

No amount of halachic ingenuity could procure a *heter*. With a heavy heart, R’ Chaim resigned himself to his situation. “Well,” he thought sadly, “If I cannot hear the sound of the *shofar*, at least let me study the *halachos* of *shofar*. Maybe in that merit, it will allow me to somewhat make up for the loss of the *mitzvah*.”

On the first night of *Rosh Hashana*, R’ Chaim stayed up all night in the *Beis Medrash*, studying all the *halachos* pertaining to the *mitzvah* of *shofar*. At the crack of dawn, he left the *Beis Medrash* and headed towards the large *shul* for the early morning prayers. But as he looked up, he could not believe his eyes; driving down the empty street right in front of him was a horse-drawn wagon adorned on all sides with unusual crafts, historical artifacts and an assortment of musical instruments. Hanging off the side of the wagon was a ram’s horn which looked exactly like a *shofar*!

The stunned *Rav* hastily ran over to the coachman and asked, “Where did you get this horn from?”

The coachman had been enjoying the peaceful stillness of the early Moscow morning and jumped out of his seat startled. Perspiring heavily, the poor man looked directly at the imposing figure of the rabbi and began sputtering incoherently, until he finally blurted out, “Honored Rabbi, I didn’t know it was yours. I would have never taken it had I known it was yours. Here, take it back. I have no need for it anyway!”

Slowly, the story came out. The gentile coachman had a hobby of collecting all sorts of horns, trumpets and wind instruments. When the Jews of Moscow began leaving the city en masse, this prospecting thief went rummaging through the old deserted synagogues looking for anything of value. All the silver and expensive items were gone but it was there that he came across this ram’s horn and it became one of his valued collectibles. “But rabbi,” the gentile pleaded, hoping the rabbi would not report his theft, “take it. It’s yours. Its the only one I found in the synagogue, but I want you to have it.”

Hashem had heard his call and R’ Chaim’s joy knew no bounds. That final year, for the synagogue went out of operation soon after, the Jews of Moscow merited the fulfillment of the *mitzvah* of *Tekias Shofar* in true fashion and it would be quite some time before such a sound could be heard again in the city. The selfless act of staying up all night studying the laws of *shofar*, was the merit that allowed R’ Chaim to obtain and fulfill the *mitzvah* of *shofar*.

משל למה חדבר דומה

מי בקצו ומי לא בקצו מי במים ומי באש ... (תפילת נתנה תוקף)
משל: A number of years ago, a young man took leave of his family and began a long journey that brought him back to religion. He became a *baal teshuvah* even as his family could not understand what it was all about.

A short while later, this same young man was involved in a terrible road accident and he died from his injuries. His family members, who were not religious, were distraught beyond belief. They were full of questions and accusations. How could this happen to their son now, when he had just started living a *Torah* lifestyle? Is this not proof that the whole thing was a waste of time and totally unnecessary in the grand scheme of things?

The local rabbi was trying to counsel the family but he

כמשמעו ישראלשים' לחדו ו'שבטיכם' לחוד, דאם כן, איך מוזכר 'שבטיכם' דהיינו כל ישראל, ואחר כך יאמר 'זקניכם', ודי הוי ליה להזכיר את החשוב קודם (ו-זכמו שכתב רש"י על הכתוב 'זקניכם ושוטריכם-החשוב חשוב קודם וכו'), וכמו שהוזכר 'ראשיכם' קודם, אבל אונקלוס תידיגם כמשמעו, ומפרש ש'שבטיכם' רוצה לומר כל שבטיכם, והוא חשוב יותר מ'זקניכם' מפני שהוא כולל את כל השבט שבו יכללו הזקנים, אבל 'ראשיכם' לא הוי בכלל 'שבטיכם', כי הראש הוא ראש עליהם, והוא מיוחד, ואינו נכלל בכלל 'שבטיכם', ואף על גב דהשביעים דרך כלל לשבטים, השביעים בפרט גם כן-זקניכם ושוטריכם כל איש ישראל', והם הפרטים, אבל כלל ישראל הוזכר כבר במה שאמר 'אתם נצבים היום **כולכם**', שרוצה לומר הכל ביחד, והכל קודם לראשים שהם ראשי השבטים, ודראשים קודם ל'שבטיכם' כי הם ראשים להם, והשאת רואים שהפסוק נכתב כסדר-ה'החשוב חשוב קודם', והו יוטר נכון".

ובדברינו בחיי' ביאר כוונה נוספת במילים 'כל איש ישראל', "כל איש ישראל-דקדקו חז"ל (ע' בימדרש תנחומא' על הפרשה אות ב'-דבר אחד כולכם ערבין זה בזה וכו') מכאן, שכל ישראל נתפסין בעון איש אחד', והאיה לזה מעכן שמעל בחרם ואמר הקב"ה ליהושע 'חטא ישראל' וכל עם ישראל נתפס בעונו, וזהו לשון 'כל איש ישראל', כלומר, שכל ישראל נתפסים בעון איש אחד, וזהו שכתוב 'זכשלו איש באחיו', ודרשו חז"ל 'בעון אחיו', ללמדך שכל ישראל ערבין זה בזה, וממשך, "ואם בפורענות מצינו שזרבים נתפסים בעון היחיד, כל שכן שזרבים נושעים בזכות

היחיד, שהרי מידה טובה מדובה על מידת פורענות, וכן אמר אליפו לאיוב "מלט א'³ נקי', כלומר, שנקי אחד מלט את כל (יושבי) הא', וכן דרשו חז"ל ש'שבטיל צדיק אחד העולם עומד, שנאמר 'צדיק יסוד עולם'", (ע' בימדרש תנחומא' שם).

והנה איתא בוורד הק' (חלק ג' רל"א-זבכל אתר וכו'), שכונת 'אתם נצבים היום' כולכם וגו' היא גם אל התייצבות כל באי עולם לדין שמים **ביום ראש השנה** (-שה' הידיעה של מילת 'אתם נצבים היום', מורה על **יום מיוחד** להתייצבות בדין שמים-יום ראש השנה). ולפ"י יש להוסיף, שגם עניין 'כל איש ישראל-שכל ישראל נתפסין בעון איש אחד, ונושעים בזכות איש אחד' שבכתוב זה, מצינו גם לגבי דין שמים בראש השנה, וכדאיתא בגמרא (ראש השנה י"ח), ש'בראש השנה כל באי עולם עוברין לפניו כבני מרון (-אחד אחד)...**וכולו נסקדין בסקידה אחת**', והיינו, שכולן 'נתפסין בעון איש אחד ונושעים בזכות איש אחד'.

וכן עניין 'אתם נצבים היום וגו'-החשוב חשוב קודם' (רש"י על הכתוב) שבכתוב זה, מצינו גם לגבי דין שמים בראש השנה, וכדאיתא בגמרא (שם לעיל ה'), ש'מלך וצביה, מלך נכנס תוחלה לדין, שנאמר 'לעשות משפט עבדו (-שלמה **המלך**, ורק אחד כך) ומשפט עמו ישראל', מאי מעמא, איבעית אימא דלאו אורח ארעא למיקם מלכא אברא, ואיבעית אימא מקמי דליפוש חרון אף' (-בגלל עוונות הצביה).

ויהי רצון מלפניו אבינו שבשמים שנזכה בדין שמים בראש השנה, ויתחדש עלינו שנה טובה (במובן הרוחני וגשמי) ומתוקה!

EDITORIAL AND INSIGHTS
ON THE MIDDAH OF ... שופרות

Rosh Hashana is upon us. The Day of Judgment. The day that man was created and sinned. *Rosh Hashana* contains within it all of man’s potential. It is the day we must truly recreate ourselves to accomplish the purpose of the world. *Rosh Hashana* is the day that we must make a *tikkun* for the very first sin of man.

When *Hashem* created Adam, He placed him in *Gan Eden* so that man could experience the ultimate goodness of *Hashem*. *Hashem* told him he can eat from all the fruits of the garden except one. Don’t eat YET from the *eitz hadaas*. But Adam decided otherwise. He made calculations why eating from the tree would allow him a greater level of *avodas Hashem*. He really meant it *L’sheim Shomayim*. But there was one problem. *Hashem* said no! Adam thought he knew better. He ruined the world for all future times.

Rosh Hashana is the day when we can fix the world. The purpose and goal of *Rosh Hashana* is to make *Hashem* King. King over the entire world and King over my personal life. Making *Hashem* King means not asking questions, not making calculations and not thinking that we know better. Making *Hashem* King means throwing away our *daas*. It means fully accepting my life exactly as it is. Of course we are meant to *daven* and ask *Hashem* to fulfill our requests, but as long as the situation remains as is, we must accept that this is exactly what is good and right for us at that time.

The very first person to bring *tikkun* to the world after the sin of Adam was *Avraham Avinu*. It took two thousand years until Avraham came to the world and discovered *Hashem*. He completely accepted *Hashem’s* sovereignty over the entire universe and more importantly, over himself. When *Hashem* told Avraham to take his beloved son Yitzchok whom he waited 100 years for, to be slaughtered

יציאה

FROM THE WELLSPRINGS OF
R’ GUITMAN - RAMAT SHLOMO

on the altar, Avraham did not flinch. He didn’t say, “*Hashem*, this is crazy! It makes no sense! This goes against everything I stand for. Everything I go around preaching about, and You promised me that from Yitzchok will come out a great nation! How could You ask me to do such a thing?” But Avraham asked no questions. He threw away his own *daas* and ran to do the will of *Hashem*. He made *Hashem* King!

On *Rosh Hashana* the object of *mitzvah* is a *shofar*. The *shofar* has the power to lift *Hashem* off the throne of judgment onto the throne of mercy. As Avraham was about to take the knife and slaughter his son, *Hashem* told Avraham to stop and take the ram that was caught in the bushes by its horns and slaughter it instead. The merit of that deed remains with us until this very day, and every *Rosh Hashana* we retell the story. We blow the *shofar* to coronate *Hashem* as our King and bring about the *zechus* of Avraham who truly filled the world with *Malchus Hashem*. The *shofar* represents the great and awesome potential in every Jew to throw away his own *daas* and tap into his pure to serve *Hashem* completely and wholeheartedly. In fact the *shofar* also represents the very first blowing of the world, when *Hashem* blew into Adam a *neshama*, a living spirit. Our *neshamos* only want to do the will of *Hashem*. *Avraham Avinu* was able to reach the level where he tapped into his *neshama* and was able to serve *Hashem* with clarity and pure faith.

The *Gemara* asks the question. “*Ritzonainu laasos ritzonecha*, it is our will to do Your will. *U’mah meakev*, so what is preventing us from doing this?” The *Gemara* answers: "שעור שבעיסה ושעבוד מלכות". It is the *yetzer hara* and social pressure from the world that gets in the way of our true *avodas Hashem*. So what do we do? On *Rosh Hashana* we use the *shofar* to break down these barriers. The first long

מעשה אבות סימן לבנים

זכרנו לחיים מלך הפז' בחיים ובתבנו בכפר החיים למענך אלקים חיים ... (תפלה לימים נוראים)

On *Rosh Hashana*, the *Yom Hadin*, when we *daven*, the key is for us to ask *Hashem* to shower us with all that we need - not for our good, not for our comfort, but because we wish to be able to serve Him better. *Hashem* wants us to reach out to Him, but we must remember to beg and beseech Him so that we can be more complete *ovdei Hashem*, using our every day to serve and bring honor to His name. There will be no greater *zechus*.

The following story was told over first-hand to **Rabbi Yisroel Hisiger**, who masterfully put it into words. Chaim is currently a *talmid* at *Mesivta Bais Shraga* in Monsey, NY, who for years had experienced pain in his feet, but over a year and a half ago, around *Pesach* time, the aching and throbbing worsened. He went to several podiatrists, who told him that it is likely due to juvenile arthritis. They prescribed special insoles to alleviate his discomfort.

As time passed, the pain got worse, not better, and it spread to his toes and other parts of his body, even his eyes. Chaim visited doctors and specialists, who ruled out arthritis but couldn't identify the cause of the pain.

This continued for months. By the time summer arrived, Chaim found it difficult to even stand. He was experiencing excruciating pain and his search for an answer or cure continued. Chaim was put in touch with more doctors, and he was referred to a specific physician, one of the best in the country. This expert prescribed therapy and conducted blood tests to determine the cause of Chaim's pain. With each test and visit, the doctor ruled out another ailment, but he could not say for certain what was going on. This doctor, who works in a prominent Manhattan hospital, gave Chaim pain medicine, hoping that if there was an infection of some sort, he would feel relief. But he did not, as the pain continued unabated.

Still not knowing what was attacking his body, Chaim went on a family trip to *Eretz Yisroel* during the summer. He was in agony the entire time, barely functioning and even with medicine, he admitted, "I was falling apart." The pain persisted upon his return to the United States and additional tests, X-rays and scans were administered. Still nothing.

With the start of *Elul zman*, Chaim felt weak and tired. He experienced severe headaches when he tried to use his brain. He was told by some that he was a hypochondriac and that the pain he claimed to be feeling was in his mind more than anywhere else. "Get a grip," was the unspoken message. His doctor still couldn't identify the cause of his ailments, but listed several illnesses with no known cure that he suspected might be the cause. After two additional tests on his heart and other parts of his body, the respected physician threw his hands up in despair, telling Chaim, "I don't know what to do with you."

As the *Yomim Noraim* approached, Chaim was apprehensive about the long davening. Chaim recalled hearing what the **Zohar** writes that on the *Yom Hadin*, when one senses a particularly strong feeling of *hisorerus* and stimulation, that is the moment when one's individual judgment in Heaven is taking place. On the first day of *Rosh Hashana*, right before *tekias shofar*, Chaim suddenly experienced a rush of emotion and inspiration. He felt like something had hit him. Overtaken by the moment, he began to pour out his heart to *Hashem*. With great intent, he prayed, "*Asei lemaan Shemecha. Asei lemaan yeminecha, etc.,*" which we recite each day in *Elokai Netzor*, asking *Hashem* to act for His sake, not for ours.

Chaim broke down, sobbing. As his body shook, the experiences of the last half year filled his mind. The pain, the frustration, the distress, the uncertainty overtook him. With tears streaming down his cheeks, he cried out, "*Hashem*, I can't be an *oveid Hashem* like this. I can't learn *Torah* like this. I can't do what I am supposed to. You put me in this world to serve You. Please, give me back my *kochos* and my abilities and let me be normal again so that I can serve You properly!" As Chaim concluded the most powerful prayer of his life, *tekias shofar* began. Chaim regained his composure and prepared himself for *Mussaf*.

And that was when he noticed that he felt different. Something had happened. He felt like a new person. He was able to stand, something which had been so arduous before. Incredibly, he stood for the entire *Mussaf Shemonah Esrei*, which he had thought was going to be an impossibility. It was extraordinary. It was simply remarkable.

After *Yom Tov*, Chaim told his *Rov* what had happened. "I can't explain it, but I am feeling stronger and more like myself." Although he wasn't sure if he could fast on *Tzom Gedaliah*, indeed, Chaim tried. And he fasted quite well.

With his newfound strength, Chaim, who hadn't worn regular shoes for almost 6-7 months, put on his *Shabbos* shoes for *Shabbos Shuvah*. They felt comfortable. He felt normal. No pain. No discomfort. No aching or soreness.

On *Yom Kippur*, Chaim fasted once again. Bizarre as it might have been, but Chaim felt strong. In fact, he didn't find the fast to be tiring at all. With each passing day, Chaim awoke to find that his health had been restored. He was a new person. The gift of healthy living - something many take for granted - had somehow been returned to him.

It all led back to that surreal moment on *Rosh Hashana*. *Hashem* heard his impassioned pleas and had mercy.

As the winter *zman* began, Chaim went back to the *Beis Medrash* of *Bais Shraga* as a *bochur* who had been given a new lease on life. He wants others to know his story. He wants fellow *Yidden* to know that the judgment of *Rosh Hashana* is so real. "Last year is last year and this year is this year," he says. "We are able to leave the past behind and be *zoche* to a future filled with *brocha*, good health, *parnassah* and whatever else we need."

On behalf of thousands of Shomer Shabbos Jews - www.chickenforshabbos.com - The charity that simply feeds & clothes Shomer Shabbos Jews in Eretz Yisroel with zero overhead

blast, the *tekiah* represents the blowing of a pure *neshama* into us. We close our eyes and feel the pure *neshama* being blown into us as we are recreated on this great birthday of Man.

Then we blow three short blasts called *shevarim*. This means broken pieces. We break our *yetzer hara*, breaking down the inner powers that pull us down and away from *Hashem*. This is followed by nine short blasts called *teruah*, which means to smash. We smash all of the social pressures of the world. The peer pressure, the philosophy of western civilization, the notions that one should spend his life chasing after temporary pleasures such as money and honor. These ideas we eradicate from our heart as the *shofar* blows.

And we end off with the *tekiah gedolah*, the extended and

CONCEPTS IN AVODAS HALEV AND HEMSHECH HADOROS

החיים והמות נתתי לפניך ובחרת בחיים למען תחיה אתה וורעך (ל-ו)

The *meforshim* ask the obvious question: Why do we need a commandment to choose life? Is there another option?

I had the following *machshava* based on a vort from the **Chasam Sofer זט"ל**. A person can live a lofty, self-fulfilling life on a high spiritual plateau, but it may not rub off on his progeny. If he makes an emphasis on being a role model for them, devotes time towards their spiritual well-being, and, of course, *davens* on their behalf, then with *siyata dishmaya* he will be *zoche* to see true *yiddishe nachas*. Thus, the *posuk* says, "ובחרת בחיים" - choose life, but not a life devoted to oneself, only of spiritual self-improvement, rather, "למען" "והותירך ה' - for the sake of your children as well.

The Chasam Sofer says on last week's *posuk*, "והותירך ה' - *And Hashem will grant you good surplus in the fruit of your womb,*" that it is only in the *zechus* of our efforts to instill in our children, "פרי בטןך", the true *derech Hashem*, will He then give us *arichas yamim*, as

 יי רצון מלפניך שתחדש עלינו שנה טובה ומתוקה (סדר הימים לל ר"ח)

Years ago, on the night of *Rosh Hashana*, we did the basic *simanim* - the apple in the honey, the carrots, the head of the fish. Before each *siman*, we said the appropriate "*Yehi Ratzon.*" Today, though, we have come up with many new *simanim* and interesting *Yehi Ratzons*! Nowadays, our pre-seuda "checklist" on *Rosh Hashana* is almost as long as the *Pesach seder*! It is almost as if we eat so many *simanim* that we have no room or time to enjoy the meal and honor the women who worked so hard to prepare the delectable *Yom Tov seuda*! We spend so much time in *shul davening* and asking all types of בקשות (requests). Why is it even necessary to come home and eat unusual foods, requesting many of the same *bakashos* in the form of the *Yehi Ratzons*?

My *machshava* here is that the *tefillos* we *daven* in *shul* on *Rosh Hashana* have little to do with our personal needs. Every *tefilla* on this day is to help us realize that *Hashem* is our eternal King, the eternal Master over the entire world!

uninterrupted blast of the *shofar* signifies our pure soul that is ready now to make *Hashem* the King of Kings. This is the transformative power of the *shofar* on *Rosh Hashana*.

May we utilize this great and holy day to recreate ourselves and fix the damage that was caused by the first man on the very first *Rosh Hashana* in history. On a practical note, one of the greatest things that we can do on *Rosh Hashana* is to not get angry! When we get upset or angry because things don't go our way, we are making a loud statement that we are the King and not *Hashem*! On *Rosh Hashana*, we must accept that everything is part of His royal plan.

May we be *zoche* to see the true revelation of *Malchus Hashem* with the coming of *Moshiach Tzidkeinu amen*!

מחשבת הלב

FROM THE FAMILY OF R CHAIM YOSEF KOFMAN זט"ל

the *posuk* states clearly, "והותירך" - an expression of adding on. Even though our *tafkid* may have come to fruition, in the merit of *chinuch habanim* we can live longer.

The **Brisker Rav זט"ל** wrote a monumental work on the **Rambam**. He is quoted as saying that he could've produced such a work on all of *Shas* if not for the sake of the *chinuch* of his children to which he utilized most of his time. What an illuminated *Shas* we could have had! The *Torah* of the *Brisker Rav* on all of *Shas*! But again, we see where his priorities were and where ours should lie.

As the *Yimei Hadin* commence and we are looking for *zechusim* to be *zoche badin*, let us bear this concept in mind. Through our efforts in helping to guide our children - or for that matter, any of *Hashem's* children - no matter if they're young or old, or by just lending a helping hand to a fellow *Yid* in need, we stand a much better chance of finding *chein* (grace) in the eyes of *Hashem*. May we all be *zocheh* to a *k'siva v'chasima tova*, and a *shenas geulah v'yeshua*.

 The greatest בקשה we can ask for on this special day is "ותמלך אתה ה' לבדך על כל מעשך" - *Hashem*, You should rule alone over the entire world and all Your Creations. You are both the "מלך הקדוש" and "מלך המשפט". It is no wonder then why we spend so much time and effort creating new *simanim* and making many *Yehi Ratzons* once we arrive back home. In *shul*, our focus is to be ממלך (coronate) the King of all Kings. In our homes, on the other hand, our focus is to beseech our crowned King for all our needs and requests.

Perhaps this is why we read from the *Torah* on the first day of *Rosh Hashana* from *Parshas Vayeira*, where *Sara Imeinu* was blessed with a son, *Yitzchok*. What does this have to do with the *Yom Hadin*? Well, the last word in the *kriah* is "מעכה" which stands for "מלך על כל העולם"!

May *Hashem*, our King, answer all our *tefillos* and *bakashos*, all our *simanim* and *Yehi Ratzons*, and inscribe us in the "ספר חיים" for a year of *yeshuos*, *refuos* and *nechamos* along with the coming of *Moshiach*, במהרה בימינו אמן!